

Beste familie, vrienden en collega's,

Na een eerste week hier in Nanjing, schuif ik maar eens voor de computer om enige ervaringen aan het scherm toe te vertrouwen.

Na een rustig verlopen vlucht op zondagmorgen rond tien uur in Shanghai geland.



Bij de paspoortcontrole stonden lange rijen, elk paspoort werd goed bekeken en van een stempel voorzien, daarna de koffer van de band gehaald, bij de douane werden er geen vragen gesteld en dan sta je na negentien jaar opnieuw in China.

Op de aanwijsborden eerst de aanduidingen voor de Maglev opgezocht. De Maglev is de enige commerciële magneet zweeftrein ter wereld, hij haalt een snelheid van 430 km per uur. Over de afstand van het vliegveld naar de stad doet de Maglev ongeveer acht minuten, een taxi doet er meer dan een uur

over. De aanduidingen voor de Maglev bleken goed te zijn aangegeven, ik moest er wel een eind voor lopen om bij het instapstation te komen. Een enkele reis kostte vijftig Yuan, via een aantal roltrappen kwam ik op het hooggelegen perron. Waar normaal rails liggen, zie je nu alleen een brede betonnen verhoging in het midden, de trein zweeft als het ware boven de betonnen verhoging.



Na het instappen ga je zitten wachten op geluiden van het voortbewegen, maar je hoort weinig, alleen soms heel zacht bonken.

Als hij eenmaal de 430 km heeft gehaald blijft hij zo een aantal minuten op die snelheid voortbewegen, op een paneeltje boven de deur kun je de snelheid volgen.



Buiten zie je alles voorbijvliegen, de auto's op de snelweg, die toch zo'n honderd km rijden, lijken stil te staan. Het eindpunt van de Maglev is bij het beginpunt van een metrolijn aan de rand van de stad.

Mijn lerares Danni Jiang had mij gezegd deze metro

te nemen naar het People's Square in de binnenstad van Shanghai. Daar moest ik dan overstappen op een andere metro naar het centrale treinstation. Maar nu bleek alle informatie alleen in het Chinees, gelukkig kon ik People's Square nog wel in het Chinees lezen. Bij het overstappen was het nog gemakkelijker, het treinstation stond ook met een trein afbeelding ernaast, daar aangekomen naar boven naar straatniveau.

Het plein waar ik nu op uit kwam was immens groot.



Vóór mij het grote stationsgebouw, er omheen veel torenflats en het plein zelf bevolkt met vele duizenden Chinezen, allemaal wachten op iets, afhalers of vertrekkende passagiers.

Hier verbaasde ik mij ook over de grote veranderingen die er in de kleding van de mensen, sinds 1987, had plaats gevonden, zeer modern gekleed, dames zowel als heren, geen blauwe, groene of grijze Mao pakken meer.



Alle bankjes waren uiteraard bezet, maar ik zag overal plantenbakken met een houten ombouw. De bovenkant daarvan was nogal breed, ruim genoeg om mijn achterwerk op neer te vleien. Dat er nergens Chinezen op die randen zaten kwam door de hoogte, ik kon er met mijn lengte met een wipje op

komen, voor de meestal kleinere Chinezen nogal moeilijk.

Doordat ik wat hoger zat was ik voor iedereen goed te zien, makkelijk voor mijn lerares om mij op dit grote plein te vinden. Maar door die hoge zit was ik ook een publiektrekker geworden, vermoedelijk was ik hier de enige buitenlander. Verschillende Chinezen zag ik wel meerdere keren voor mij langs lopen, allemaal kijken naar die eerbiedwaardige grijscharige buitenlander. Het was hier goed uit te houden, een zacht windje, zonnetje en een temperatuur van ik schat 25 graden. Ik moest hier nog een paar uur op mijn lerares Danni wachten, ik was wat aan de vroege kant. Intussen begon mijn maag aan te geven dat het middaguur was genaderd en dat enige vulling wel op prijs werd gesteld. Naast mij, op de grond zat een jonge Chinees, ik vroeg hem in mijn beste Chinees of hij op mijn koffers kon passen, zodat ik wat te eten kon halen. Ik was verbaasd dat hij mij onmiddellijk begreep, hij antwoordde iets wat ik niet begreep, maar knikte ook van ja, dus dat zat wel goed.

Bij een soort Chinese Mac heb ik junkfood gehaald, iets anders was er niet, wel allerlei karretjes met onbekende gerechten, maar daar wilde ik mij nog niet aan wagen. Terug bij mijn koffers was alles in orde, je weet maar nooit.

Steeds rondkijkend, zie ik op een gegeven ogenblik een jonge Chinese vrouw en drie buitenlanders recht op mij afkomen. Zou dat mijn lerares zijn, maar wie zijn dan die drie anderen?

Ik werd door de Chinese dame gevraagd of ik Henk was, ja dat ben ik. Ze zei dat moest ook wel, want er waren geen andere grijze buitenlanders te zien en ik stak voor hun gemak wel erg goed boven alles uit, mij vinden was niet moeilijk. De anderen werden nu aan mij voorgesteld. De jonge vent die er bij liep was

haar aanstaande echtgenoot, het oudere echtpaar waren zijn ouders, die hem hier opzochten. De zoon heette Mark en werkte op de Universiteit van Nanjing. Wat heel bijzonder was, ouders en zoon hadden allen de Zimbabwaanse nationaliteit. In een heel grijs verleden was hun overgrootvader naar het toen nog zo geheten Rhodesië verhuist om daar een farm te beginnen. Deze mensen zijn alle drie dus geboren en getogen in Zimbabwe, maar zijn enkele jaren geleden door Mugabe het land uitgezet, zij wonen nu in Schotland. Danni, mijn lerares heeft Mark op de universiteit ontmoet, toen zij daar Engelse les gaf. Danni had al kaartjes voor de trein naar Nanjing gekocht en wij begaven ons nu naar de ingang van dat grote stationsgebouw.

Met de trein meegaan gaat hier in China heel anders, je kunt niet zomaar het station in lopen, je moet eerst laten zien dat je een geldig kaartje hebt, dat kaartje koop je buiten aan een loket. Eenmaal binnen kun je ook niet zomaar naar het perron lopen, om daar te gaan zitten wachten op de trein. Nee je moet naar de wachtkamer van waaruit je trein bereikbaar zal zijn. Er waren acht wachtkamers, elk zo groot als een half voetbalveld, allemaal uitpuilend van de Chinezen of ik kan beter zeggen, het zag er zwart van de Chinezen, vanwege die zwartharige koppen. Alle richtingsborden in het Chinees, maar Nanjing is in het Chinees voor mij makkelijk te herkennen, maar met Danni als gids was het helemaal geen probleem. Voor de buitenlanders wordt twintig minuten voor de trein vertrekt, een Engelse vertaling zichtbaar gemaakt op het bord, welke trein uit welke wachtkamer vertrekt. Via een heleboel controlepoortjes, waar de kaartjes nog werden geknipt, werden de passagiers vervolgens toegelaten op het perron om hun wagon op te zoeken. Alle kaartjes zijn voorzien van zitplaatsnummer en wagonnummer, er worden slechts beperkt staanplaatsen verkocht.

Na een reis van ongeveer drie en een half uur, met stops in Suzhou en Wuxi, bereikten we Nanjing. Daar naar buiten voor een taxi naar mijn appartement, samen met Danni. Mark en zijn ouders namen een andere taxi. Hier bij het station zelf een taxi uitzoeken was er hier niet bij, een beambte wijst er een aan, maar mijn koffer was te groot voor de kofferbak. Nummer twee reed voor, maar ook die kofferbak was te klein, een heleboel taxi's hebben een gastank achterin. Nummer drie had gelukkig wel een ruime kofferbak. Groot gegrijs van de wachtende Chinezen achter mij en gemopper van de twee andere chauffeurs, die een buitenlands vrachtje voor hun neus voorbij zagen gaan.



Mijn appartement flat 2911, bleek zich te bevinden op de negenentwintigste verdieping van een redelijk modern flatgebouw (op de foto middelste flatgebouw).



De ruimte zag er keurig uit, parketvloer, bed, zitbank, bureau, stoel, koelvriescombinatie, keukentje met magnetron, waterkoker en een kleine maar volledige badkamer.

Hier kan ik het wel een paar maanden uithouden, ziet er niet verkeerd uit. Het uitzicht op de stad was best apart en diep beneden mij de bushalte van een aantal buslijnen.



Danni bracht mij nu naar een grote supermarkt, formaat Makro met 48 kassa's, om de eerste levensbehoeften te kopen. Zij ging naar huis en zou mij maandag weer ontmoeten om het huurcontract te gaan tekenen en de huur te betalen. Daarna moest ik mij ook nog bij de politie melden voor een verblijfsvergunning, dat ik een paar maanden in Nanjing bleef wonen.

En dan 's avonds een eethuisje opzoeken en daarbij helemaal niet aan gedacht, maar alle menu's stonden heerlijk alleen in het Chinees en gerechten namen kan ik niet zo makkelijk lezen. Dus gewoon uitgelegd dat ik een kipgerecht, een groentegerecht en rijst wilde. En zowaar er kwamen wat goed eetbare gerechten op tafel om de honger te stillen. Daarna afrekenen en toen kwam de eerste verbazing, ik moest omgerekend slechts 3,40 euro betalen!

's Maandags nog geen les, eerst even bijkomen van de vlucht. De rest van de week tot en met vrijdag krijg ik iedere ochtend les, van negen tot twaalf uur met een pauze er tussendoor. Maandagavond grote schrik, zit ik lekker te eten, realiseer ik me ineens dat ik, na het betalen van de huishuur, geen geld meer heb gepind. Snel geteld, nog slechts achtendertig kuai, dat zou dan wel eens

afwassen kunnen worden. Gelukkig waren de kosten dit keer maar achtentwintig kuai, ik hield nog over ook.

Ik had 's middags ook nog mijn boodschappen betaald, liep ik daar over straat met tasjes vol en een groot pak rollen toiletpapier, helemaal bekijks natuurlijk. Dinsdagnacht een enorm noodweer, veel donder en bliksem, vanuit deze hoge flat goed te zien, de regen kwam met bakken uit de hemel. De hele verdere dag was het noodweer, hoosbuien, hier en daar straten blank en moest je omlopen. De rest van de week goed weer, rond vierentwintig graden, maar nooit een strak blauwe lucht, door de luchtvervuiling hier altijd wat heig.

Donderdag ging ik samen met Danni een gebruikte fiets kopen, maar eerst gingen we samen lunchen. Ik moest bestellen, een paar speciale gerechten op haar verzoek, ik bracht er niet veel van terecht.

En dan de fiets, lopend gingen we samen naar een grote hal met allemaal tweedehands fietsen, een lawaai van jewelste daar, door de schreeuwende handelaren om toch bij hen te kopen. En dan moet je een fiets uitkiezen, Danni had een handelaar uitgekozen die ook een fiets aan Mark had verkocht, die ongeveer dezelfde lengte had als ik.

Op de uitgekozen fiets eerst een paar rondjes in die hal gemaakt, leek me verder wel in orde. De banden zagen er nog goed uit en de remmen werkten redelijk. En dan de prijs, na veel heen en weer bieden kwam Danni uit op een prijs van 24 euro, maar dan moest ik nog een mandje voorop krijgen en een slot.



Met een fiets is je actieradius veel groter en kun je nog eens ergens naar toe, zonder op een bus te moeten wachten, die niet altijd de richting uit gaat die jij wilt. Verlichting op een fiets heeft men hier niet, de straten zijn matig tot redelijk verlicht. Veel auto's en soms scooters voeren wel verlichting, stadsbussen

daarentegen niet, ook niet binnen in de bus. 's Avonds zie je dan ook alleen een verlicht nummer aankomen, waar dan een bus onder zit.

Je wordt als Nederlander in het verkeer netjes opgevoed, maar na een paar dagen laat je al die manieren ver achter je. Je rijdt net als iedereen links en rechts langs alles heen, soms ook over de stoep als dat nodig is.

Danni gaf me de volgende vuistregels, je mag alles doen wat de Chinezen doen. Als je twijfelt of je ergens mag rijden en er rijden Chinezen, gewoon doorgaan, als er geen Chinezen rijden dan is het fout.

Dit eerste bulletin is aardig lang geworden. Ik wens jullie een prettig weekeinde toe en tot een volgende aflevering.

Groetjes uit Nanjing,

Henk